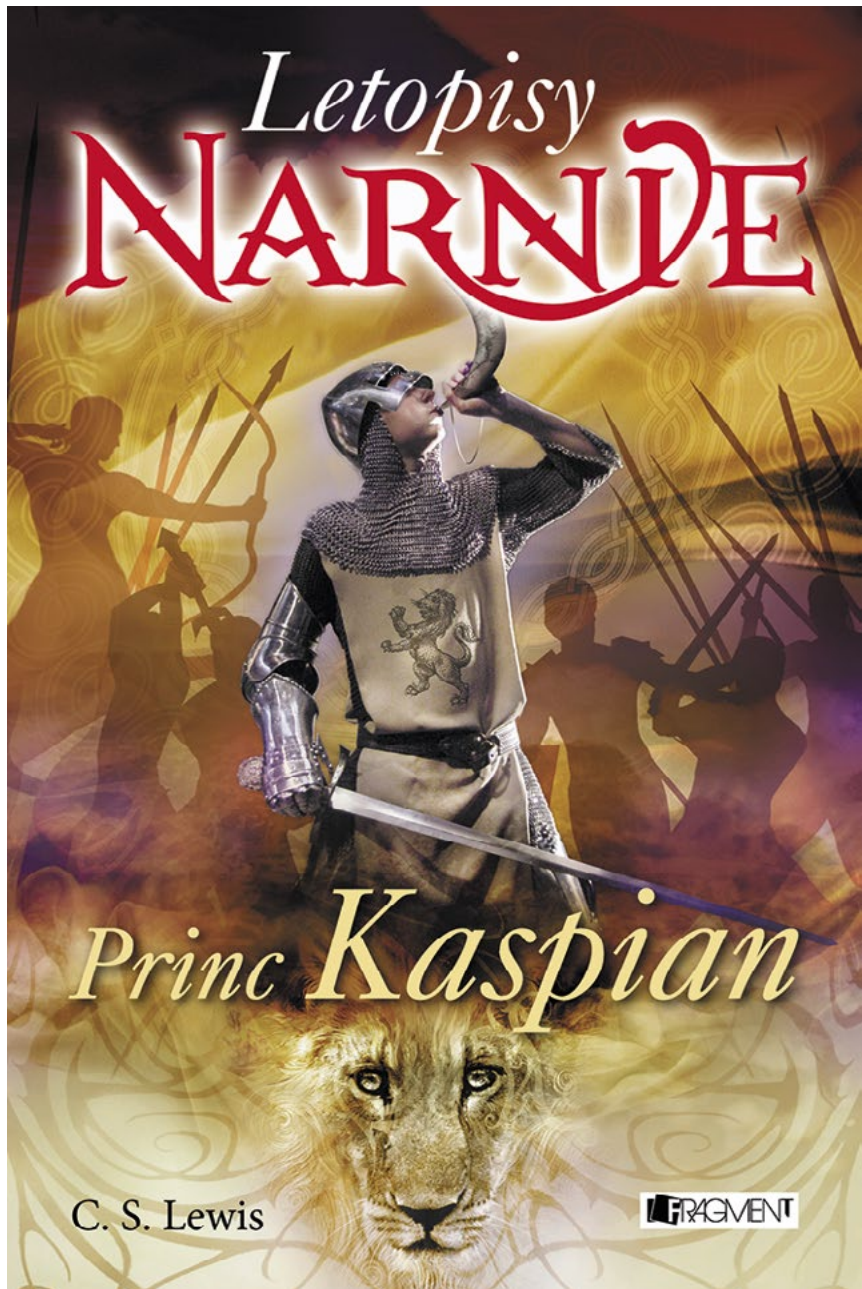

Letopisy
NARNĚ

Princ Kaspian

C. S. Lewis

FRAGMENT

Narnie Princ Kaspian

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

C. S. Lewis
Narnie – Princ Kaspian – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PRINC KASPIAN

Pevensieovy děti posmutněle čekají na nádraží na vlak, který je odveze zpátky do školy. Lucie náhle ucítí, jak ji cosi táhne. Vzápětí se totéž stane Edmundovi a pak i Petrovi a Zuzaně. V okamžiku je nádraží to tam a oni se ocitnou v přerostlém lese u moře, poblíž zříceniny svého bývalého hradu Cair Paravelu. Jsou zpátky v magické zemi Narnii, kde prožili tolik krásných let jako králové a královny v příběhu *Lev, čarodějnice a skříň*.

Muselo se tu ale stát něco hrozného. Jejich nádherný hrad je v troskách a všude kolem je podivné ticho a prázdno. Až s překvapivým příchodem trpaslíka se dozvědí, jak smutný osud Narnii postihl. Zemi ničí občanská válka, protože statečný princ Kaspian si uvědomil, jak podle se chová jeho strýc král Miráz, a snaží se získat zpět království, které mu právem patří. Kaspian ale potřebuje pomoc a děti se s Aslanovou podporou rozhodnou Narnii zachránit a vrátit jí dávno ztracené časy svobody a štěstí.

V EDICI LETOPISY NARNIE VYCHÁZÍ TAKÉ:

ČARODĚJŮV SYNOVEC
LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ
CHLAPEC A JEHO KŮŇ
PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA
STŘÍBRNÁ ŽIDLE
POSLEDNÍ BITVA

PRINC KASPIAN

C. S. Lewis

Ilustrovala Pauline Baynesová

F FRAGMENT

The Chronicles of
NARNIA

C. S. Lewis
Princ Kaspian

Prince Caspian

Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 1951

Inside illustrations by Pauline Baynes; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd, 1951

Cover art by Cliff Nielsen; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 2002

ISBN 0-00-711-556-3

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte Ltd.

Use without permission is strictly prohibited.

www.narnia.com

www.facebook.com/fragment.narnie

Published by Fragment under license from the C.S. Lewis Company Ltd.

Z anglického originálu *Prince Caspian*

přeložila Veronika Volhejnová.

Redakční úprava Vladana Hallová

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Alena Suchánková

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 23 132

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

Translation © Veronika Volhejnová, 2005

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2327-4 (3. vydání, 2015)

ISBN e-knihy 978-80-253-2688-6 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

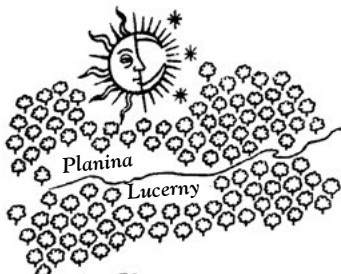
Věnováno Mary Clare Havardové

OBSAH

1. <i>Ostrov</i>	11
2. <i>Stará pokladnice</i>	23
3. <i>Trpaslík</i>	39
4. <i>Trpaslík vypráví o princí Kaspianovi</i>	50
5. <i>Kaspianovo dobrodružství v horách</i>	65
6. <i>Ti, kdo žili ve skrytu</i>	82
7. <i>Stará Narnie v ohrožení</i>	94
8. <i>Jak opustili ostrov</i>	110
9. <i>Co viděla Lucie</i>	125
10. <i>Návrat lva</i>	141
11. <i>Lví řev</i>	159
12. <i>Čarodějnictví a náhlá odplata</i>	174
13. <i>Nejvyšší vládce se ujímá velení</i>	189
14. <i>Jak měli všichni plné ruce práce</i>	203
15. <i>Aslan udělá dveře ve vzduchu</i>	221

Planina

Lucerny

Mirázův hrad

Bobří hráz

Mapa

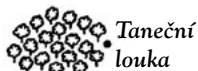
NARNIE

a přilehlých
území

NARN

Velká řeka

Aslanův vrch

Taneční
louka

Lanyžníková jeskyne

Domov mohutných
medvědů

ARCHENLAND

SEVERNÍ DIVOČINA

IE

Ostrov

Kdysi žily čtyři děti a jmenovaly se Petr, Zuzana, Edmund a Lucie, a jak si můžete přečíst v jiné knížce s názvem *Lev, čarodějnice a skříň*, prožily báječná dobrodružství. Otevřely dveře kouzelné skříně a ocitly se ve světě úplně jiném, než je ten náš, a v tom jiném světě se všichni čtyři stali králi a královnami v zemi jménem Narnie. V Narnii vládli celé dlouhé roky, ale když prošli dveřmi zpátky a ocitli se znovu v Anglii, zdálo se, že neuplynul vůbec žádný čas. V každém případě si nikdo nevšiml, že byli pryč, a oni to nikdy nikomu neřekli, až na jednoho velice moudrého dospělého.

To všechno se seběhlo před rokem a teď všichni čtyři seděli na lavičce na nádraží, kolem sebe nastavené kufry a krabice na hračky. Byli totiž právě na cestě zpátky do školy. Společně cestovali až na tuhle stanici. Za pár minut přijede vlak, který odveze dívky do jedné školy, a za dalších pár minut přijede další, kterým do své školy odjedou

chlapci. První část cesty, ta společná, jim vždycky připadala ještě jako prázdniny, ale teď, kdy už se brzo budou muset rozloučit a odjet každý jinam, měli všichni pocit, že volno opravdu skončilo. Začínali si už teď připadat jako ve škole – nikomu nebylo moc do smíchu a nikdo nevěděl, co říct. Lucie jela do internátní školy poprvé.

Bylo to prázdné, ospalé venkovské nádraží a na nástupišti byli jen oni sami.

Náhle Lucie vyjekla, jako by ji bodla vosa.

„Co se děje, Lucko?“ zeptal se Edmund – a najednou sám vykřikl: „Au!“

„Co propána...“ začal Petr, ale už nedopověděl to, co se chystal říct. Místo toho zvolal: „Pusť, Zuzko! Co to děláš? Kam mě to táhneš?“

„Ani jsem se tě nedotkla!“ ohradila se Zuzana. „Někdo tahá mě. Au – au – ne – nech toho!“

Všichni si všimli, že tváře ostatních jsou najednou úplně bílé.

„Já jsem měl úplně stejný pocit,“ zajímavě potvrdil Edmund. „Jako by mě někdo táhl. Úplně hrozně – au! Už to zase začíná.“

„Mě taky,“ potvrdila Lucie. „To se nedá vydržet!“

„Pozor!“ vykřikl Edmund. „Chyťte se za ruce a držte se pohromadě. To je magie – ten pocit znám. Honem!“

„Jasně,“ souhlasila Zuzana. „Musíme se držet. Kdyby to tak chtělo přestat – ááá!“

Vzápětí zavazadla, lavička, nástupiště i celé nádraží zmizely. Děti, které se stále ještě držely za ruce a sotva popadaly dech, se ocitly mezi hustými stromy – mezi tak hustými stromy, že se jim větve zarývaly do těla a že se skoro nemohly pohnout. Promnuly si oči a zhluboka se nadechly.

„Co myslíte,“ napadlo Lucii. „Bylo by možné, že jsme zpátky v Narnii?“

„Můžeme být kdekoli,“ odpověděl Petr. „Mezi tou spoustou stromů není vidět ani na metr. Pojdte, zkusíme se odtud dostat ven, na nějakou louku – jestli tu něco takového je.“

Nebylo to jednoduché a utřžili přitom pěkných pár žahnutí od kopřiv a škrábanců od trnů, ale nakonec se z houštiny vydrápali. A čekalo je další překvapení. Všechno bylo najednou mnohem jasnější, a když po pár krocích vyšli z lesa ven, ležela pod nimi písčitá pláž. Jen pár metrů daleko na ni naráželo velice klidné moře a jeho vlnky byly tak maličké, že skoro nebyly slyšet. V dohledu nebyla žádná pevnina a nebe bylo bez mráčků. Slunce stálo asi tam, kde bývá kolem desáté dopoledne, a moře mělo oslnivě modrou barvu. Zastavili se a čichali vůni moře.

„No páni!“ zvolal Petr. „To je něco!“

Za pět minut už byli všichni zutí a brouzdali se v chladné čisté vodě.

„Tohle je mnohem lepší, než sedět v zaprášeném vlaku na cestě zpátky k latině, francouzštině a algebře!“ prohlásil Edmund. Nikdo další pak dost dlouho neřekl nic, všichni se jen šplouchali a hledali krevety a kraby.

„No ale stejně,“ začala po chvíli Zuzana, „asi bychom si měli rozmyslet, co dál. Za chvíli budeme potřebovat něco jíst.“

„Máme sendviče, co nám dala maminka na cestu,“ připomněl Edmund. „Aspoň já je mám.“

„Já ne,“ zavrtěla hlavou Lucie. „Moje byly v té malé tašce.“

„Moje taky,“ přidala se Zuzana.

„Já mám ty svoje v kapse u saka, támhle na pláži,“ řekl Petr. „To znamená dva obědy pro všechny čtyři. Moc velká legrace to tedy nebude.“

„Zrovna teď bych se spíš něčeho napila, než najedla,“ řekla Lucie.

Žízeň najednou dostali i všichni ostatní, jak už to tak bývá, když se brodíte slanou vodou pod horkým sluncem.

„Je to, jako když někdo ztroskotá,“ napadlo Edmunda. „V knihách vždycky trosečníci najdou na

ostrově pramen dobré sladké vody. Asi bychom se měli taky po nějakém podívat.“

„Budeme se muset vrátit do toho hustého lesa?“ zeptala se Zuzana.

„Vůbec ne,“ řekl Petr. „Jestli tu jsou nějaké potoky, tak určitě stékají do moře, a když půjdeme po pláži, musíme na nějaké narazit.“

Všichni vylezli z vody a vykročili nejdřív po hladkém, mokřém písku a pak na suchý drolivý písek, který se člověku lepí na prsty, a začali si obouvat ponožky a boty. Edmund a Lucie je chtěli nechat na místě a vyrazit bosky, ale Zuzana prohlásila, že by to bylo pěkné bláznovství. „Taky už bychom je nemuseli najít,“ připomněla jim, „a jestli tu budeme ještě večer, až se ochladí, budete rádi, že je máte.“

Obuli se a vykročili po pobřeží s mořem po levé straně a lesem po pravé. Občas zakřičel racek, ale jinak tu bylo velice ticho. Les byl tak hustý a zarostlý, že do něj nebylo skoro vidět. Vůbec nic se v něm nepohnulo, ani pták, dokonce ani hmyz.

Mušle, chaluhy, mořské sasanky a malí krabi ve slaných jezírkách v prohlubních kamenů, to je všechno moc hezké, jenomže když máte žízeň, brzo vás to přestane bavit. Nohy, které si děti teď už nemáchaly v chladné vodě, jim připadaly hor-

ké a těžké. Zuzana a Lucie musely nést baloňáky. Edmund si odložil kabát na nádražní lavičku těsně před tím, než je uchvátilo kouzlo, a střídavě s Petrem teď nesli Petrův těžký svrchník.

Po chvíli se pobřeží začalo stáčet doprava. Asi o čtvrt hodiny později přelezli skálu vybíhající do moře. Za ní moře dost ostře uhýbalo. Tu část moře, kterou uviděli, když prvně vyšli z lesa, měli teď za zády, a když se podívali přes vodu, spatřili tam jiné pobřeží, zalesněné stejně hustě jako to, které právě zkoumali.

„Zajímalo by mě, jestli je to ostrov nebo jestli tam za chvíli dojdeme,“ uvažovala Lucie nahlas.

„Těžko říct,“ odpověděl Petr a všichni se vydali na další cestu.

Pobřeží, po kterém šli, se tomu protějšímu stále víc přibližovalo, a za každým výběžkem očekávali, že konečně uvidí místo, kde se obě setkají. Čekalo je ale zklamání. Došli ke skalám, které museli přelézt, a z jejich vrcholu měli rozhled daleko před sebe. „A hrome!“ ulevil si Edmund. „K tomu druhému lesu se vůbec nedostaneme. Jsme na ostrově!“

Byla to pravda. Průliv mezi nimi a protějším břehem byl tady jen asi třicet nebo čtyřicet metrů široký, ale teď viděli, že je to nejužší místo. Dál se jejich vlastní pobřeží znovu stáčelo doprava a me-

zi ním a pevninou uviděli otevřené moře. Bylo jasné, že už obešli víc než polovinu ostrova.

„Koukejte!“ vykřikla náhle Lucka. „Co je támhleto?“ Ukazovala na dlouhou stříbrnou hadovitou věc, která se táhla přes pláž.

„Potok! Potok!“ volali ostatní. I když byli unavení, netrvalo jim dlouho slézt po skále dolů a rozběhnout se k sladké vodě. Věděli, že bude chutnější proti proudu, dál od pláže, a tak okamžitě zamířili do míst, kde potok vytékal z lesa. Stromy byly husté jako všude jinde, ale potok si vyryl hluboké koryto mezi vysokými mechovitými břehy, takže když jste se sehnuli, dalo se kolem něj jít jakoby tunelem z listí. Všichni padli na kolena u první hnědé tůňky a pili a pili, pak ponořili do vody tvář a ruce až po lokty.

„Tak,“ řekl Edmund, „a co si teď dát ty sendviče?“

„Neměli bychom si je radši schovat?“ namítla Zuzana. „Později je můžeme potřebovat mnohem víc.“

„Byla bych docela ráda,“ začala Lucie, „když už teď nemáme žízeň, abychom ještě neměli takový hlad.“

„Tak co ty sendviče?“ opakoval Edmund. „Nemá cenu je schovávat, dokud se nezkazí. Nezapomínejte, že je tady mnohem tepleji než v Anglii a máme je v kapsách už několik hodin.“ Vytáhli tedy oba balíčky a rozdělili je na čtyři porce, takže nikdo nebyl úplně nasycený, ale pořád to bylo mnohem lepší než nic. Pak začali plánovat, kde vzít další jídlo. Lucie se chtěla vrátit k moři a nachytat krevety, dokud jí někdo nepřipomněl, že nemají síťky. Edmund navrhoval vybrat rackům z hnízd vajíčka, ale když o tom důkladněji přemýšleli, nikdo si nevzpomněl, že by nějaká racčí vejce viděl. A i kdyby nějaká našli, neměli by jak si je uvařit. Petr si pomyslel, že jestli jim nepomůže šťastná náhoda, budou brzo ještě rádi jíst vejce syrová, ale neviděl důvod říkat to nahlas. Zuzana podotkla, jaká je škoda, že ty sendviče snědli tak brzo. Málem si všichni trochu vjeli do vlasů. Nakonec Edmund řekl:

„Koukejte, můžeme udělat jenom jednu věc. Musíme prozkoumat ten les. Poustevníci a potulní rytíři a tihle lidé vždycky najdou v lese něco k jídlu. Hledají kořínky a bobule a tak.“

„Jaké kořínky?“ ptala se Zuzana.

„Já vždycky myslela, že to znamená kořeny stromů,“ přiznala Lucie.

„Pojďte,“ vyzval je Petr. „Eda má pravdu. Musíme se pokusit něco udělat A tohle bude lepší než chodit zase ven do toho vedra.“

Zvedli se a vykročili podél potoka. Nebylo to jednoduché. Protahovali se pod větvemi, přelézali je, prodírali se velikými houštinami něčeho, co připomínalo rododendrony, roztrhali si šaty a namočili si nohy. Celou dobu neslyšeli nic jiného než šplouchání potoka a hluk, který dělali oni sami. Když už z toho začínali být hodně unavení, ucítili náhle jakousi krásnou vůni a vysoko nad sebou na pravém břehu zahlédli něco barevného.

„No ne!“ vykřikla Lucka. „To je přece jabloň!“

A byla. Vydrápali se na příkrý břeh, prodrali se ostružinami a ocitli se u starého stromu, jehož větve se ohýbaly pod záplavou zlatožlutých jablek tak pevných a šťavnatých, jaká si jen dokážete představit.

„Tahle jabloň tu není sama,“ upozornil Edmund s pusou plnou jablka. „Koukejte támhle – a támhle.“

„Vážně, jsou jich tady desítky,“ potvrdila Zuzana. Odhodila ohryzek prvního jablka a utrhla si další. „Kdysi dávno tady asi býval sad, ještě než to tu zplanělo a zarostlo lesem.“

„Znamená to, že ostrov býval nejspíš obydlený,“ dodal Petr.

„A co je támhleto?“ ukázala Lucie před sebe.

„No ne! To je přece zeď,“ řekl Petr. „Stará kamenná zeď.“

Prodrali se mezi větvemi plnými ovoce až ke zdi. Byla velmi stará a místy zřícená, porostlá mechem a popínavými rostlinami, a stejně vysoké jako ona byly jen ty nejvyšší stromy. Když došli až těsně k ní, našli velký kamenný oblouk, ve kterém zřejmě kdysi bývala brána. Teď oblouk téměř vyplňovala největší ze všech jabloní. Aby se kolem ní protáhli, museli olámat několik větví, a když se jim to povedlo, všichni zamrkali, protože kolem nich bylo najednou mnohem víc světla. Ocitli se na velikém prostranství obehnaném zdí. Nebyly tu stromy, jen nízká tráva a sedmikrásky, břečťan a šedé zdi. Bylo to světlé, utajené a tiché místo, a také dost posmutnělé.

Všichni čtyři došli až doprostřed a byli rádi, že se konečně můžou pořádně narovnat a volně se hýbat.

Stará pokladnice

Tohle nebyla zahrada,“ podotkla po chvíli Zuza-
na. „Byl to hrad a tohle muselo být nádvoří.“
„Máš pravdu,“ potvrdil Petr. „Jasně. Tohle jsou
zbytky věže. A támhle bývaly schody, které vedly
na hřeben té hradby. A koukejte na tyhle druhé
schody – ty nízké široké – támhle k tomu oblou-
ku. To musel být vstup do hlavní síně.“

„Ale už hodně dávno, když teď vypadá takhle,“
usoudil Edmund.

„Ano, hodně dávno,“ kývl Petr. „Kdybychom
tak mohli zjistit, kdo a kdy v tom hradě bydlel.“

„Mám z toho divný pocit,“ řekla Lucie.

„Ty taky, Lucko?“ obrátil se k ní Petr. „Já totiž
taky. Je to ta nejpodivnější věc, co se za tenhle div-
ný den stala. Vážně bych rád věděl, kde to jsme
a co to všechno znamená.“ Během řeči přešli přes
nádvoří a vešli do míst, která kdysi bývala hlavní
síní. Teď byla skoro stejná jako nádvoří, protože
střecha dávno zmizela a ze síně se stal jen další
kus trávníku se sedmikráskami, až na to, že tenhle

byl kratší a užší a stěny vyšší. Na protilehlé straně byla část podlahy asi o metr výš než zbytek.

„Tak nevím, byla to vážně síň?“ zapochybovala Zuzana. „Co támhleta terasa, nebo co to je?“ „Copak to nechápeš, ty hloupá?“ odpověděl Petr, který začínal být podivně rozčilený. „Tohle byl přece stupínek, kde stál hlavní stůl a kde sedával král a nejvyšší šlechtici. Jako bys zapomněla, že i my sami jsme kdysi byli králové a královny a v naší trůnní síni jsme sedali právě na takovémhle stupínku.“

„Na našem hradu Cair Paravelu,“ pokračovala Zuzana zasněným a zpěvavým hlasem, „u ústí Velké řeky v Narnii. Jak bych mohla zapomenout?“

„Všechno se mi to zase vybavuje,“ přidala se Lucie. „Mohli bychom dělat, že jsem opět na Cair Paravelu. Tahle síň se musela hodně podobat té, ve které jsme hodovali.“

„Jenže tady bohužel žádná hostina není,“ připomněl Edmund. „A už je pozdě. Jen se podívejte, jak dlouhé jsou stíny. A všimli jste si, že už není tak horko?“

„Jestli tady máme strávit noc, potřebujeme oheň,“ souhlasil Petr. „Sirky mám. Pojdte se podívat, jestli tu někde nasbíráme nějaké suché

dřevo.“ Všem bylo jasné, že je to rozumný nápad, a příští půlhodinu se činili. Sad, kterým do zřícenin přišli, nebyl na sbírání suchého dřeva zrovna to nejlepší místo. Zkusili tedy opačnou stranu hradu – zamířili ze síně malými postranními dveřmi do bludiště kamenných hrbolků a prohlubní, které kdysi jistě byly chodbami a menšími místnostmi, ale teď už tu zbyly jen kopřivy a šípkové růže. Za nimi, v hradební zdi, objevili širokou trhlinu. Tou prošli do lesa plného temnějších a větších stromů a našli velkou spoustu suchých větví, ztrouchnivělého dřeva, větviček, suchého listí a borových šišek. Běhali do hradu a zpátky s plnými náručemi, dokud neměli na vyvýšeném stupínku pořádnou hromadu. Při páté cestě objevili hned vedle velké síně studnu. Byla zarostlá plevelem, avšak když ho odstranili, zjistili, že studna je hluboká, čistá a s dobrou vodou. Z poloviny ji obklopovaly zbytky dlážděného chodníku. Dívky pak šly natrhat ještě pár jablek a chlapci zapálili oheň – na stupínku a skoro až v rohu, protože si říkali, že tam bude nejútulněji a nejtepleji. Bylo to dost obtížné a spotřebovali spoustu sirek, ale nakonec se jim to povedlo. Konečně se všichni usadili zády ke stěně a tváří k ohni. Zkoušeli péct jablka na

klacku, jenže pečená jablka bez cukru za mnoho nestojí a kromě toho jsou nejdřív tak horká, že se nedají jíst prsty, a když dost vychladnou, tak už zase nejsou dobrá. Museli se tedy spokojit se syrovými jablky a Edmund při tom poznamenal, že si takhle člověk uvědomí, že školní večere nakonec nejsou tak zlé. „Teď bych se vůbec nezlobil, kdyby mi někdo dal pořádný krajíc chleba s margarínem,“ dodal. Ale ve všech sílil pocit dobrodružství a nikdo z nich nestál o to, být raději ve škole.

Dojedli poslední jablka a Zuzana se šla ještě ke studni napít. Když se vrátila, nesla něco v ruce.

„Podívejte,“ řekla trochu zajímavě, „co jsem našla u studny.“ Podala to Petrovi a sedla si. Vypadalo to, že má co dělat, aby se nerozplakala. Edmund a Lucka se dychtivě naklonili dopředu, aby viděli, co má Petr v ruce – něco malého, lesklého, co se ve světle ohně blýskalo.

„No, to mě podržte,“ řekl Petr a i jeho hlas teď zněl divně. Podal tu věc ostatním a všichni uviděli, co to je – malý šachový jezdec, obvyklé velikosti, ale neobvykle těžký, protože byl vyrobený z čistého zlata. Kůň měl oči ze dvou malých rubínů – nebo spíš jen jedno, protože druhý kámen byl vypadlý.

„Páni,“ vykřikla Lucie, „to je úplně stejná zlatá šachová figurka, jakými jsme kdysi hrávali, když jsme byli králové a královny na Cair Paravelu.“

„No tak, Zuzano, seber se,“ naklonil se Petr k sestře.

„Já si nemůžu pomoct,“ odpověděla Zuzana. „Vybavily se mi všechny ty krásné doby. Vzpomněla jsem si, jak jsme hráli šachy s fauny a s hodnými obry, a v jak v moři zpíval mořský lid, a na svého krásného koně a – a...“

„Víte co?“ řekl Petr docela jiným hlasem. „Myslím, že je nevyšší čas začít používat hlavu.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Edmund.

„Copak vážně nikdo z vás ještě neuhodl, kde to jsme?“ podivil se Petr.

„Pokračuj, pokračuj,“ pobízela ho Lucie. „Už hodiny mám pocit, že tohle místo v sobě má nějakou úžasnou záhadu.“

„Povídej,“ přidal se Edmund. „Všichni tě posloucháme.“

„Jsme v troskách samotného Cair Paravelu.“

„Počkej,“ namítl Edmund, „jak jsi na tohle přišel? Tady to přece musí být už celé věky opuštěné. Jen se podívej na ty veliké stromy, kterými zarostla brána. Koukni na ty kameny. Na první pohled je jasné, že tady už stovky let nikdo nebydlel.“

„Já vím,“ kývl Petr. „To je na tom právě to těžké. Ale to nechme zatím být. Chci to probrat pěkně jedno po druhém. Za prvé: Tahle síň má přesně stejný tvar a velikost jako hlavní síň na Cair Paravelu. Jen si tady představte střechu a barevné dláždění místo té trávy, na zdech gobelíny a máte naši královskou hodovní síň.“ Nikdo nic neřekl.

„Druhá věc,“ pokračoval Petr. „Studna je přesně tam, kde byla ta naše, jižně od hlavní síně, a má přesně stejnou velikost a tvar.“

Zase žádná odpověď.

„Za třetí: Zuzana našla jednu z našich starých

šachových figurek – nebo takovou, která je jí podobná jako vejce vejci.“ Ještě pořád nikdo neodpovídal.

„A za čtvrté: Vzpomínáte si – bylo to přesně den před tím, než přišlo poselstvo krále z Kalormenu – vzpomínáte si, jak jsme u severní brány hradu sázeli sad? Největší ze všeho lesního lidu, samotná Pomona, nám ho přišla požehnat dobrým kouzlem. Díry tenkrát kopali ti dobří chlapíci krtci. Neříkejte mi, že si nevzpomínáte, jak se tehdy jejich vůdce, legrační starý Rukavička, opřel o rýč a prohlásil: ‚Věřte mi, Veličenstvo, jednou budete rád, že tady ty ovocné stromy jsou.‘ A to tedy měl rozhodně pravdu.“

„Já si vzpomínám! Vzpomínám si!“ zatleskala Lucka.

„Ne, počkat, počkat,“ odporoval Edmund. „To musí být všechno nesmysl. Přece jsme nevysázeli sad až těsně k bráně. Tak hloupí bychom snad nebyli.“

„Jistě že ne,“ souhlasil Petr. „Ale od té doby se sad k té bráně rozrostl.“

„A ještě něco,“ pokračoval Edmund. „Cair Paravel neležel na ostrově.“

„Ano. O tom jsem taky uvažoval. Ale byl na poloostrově. A to už je skoro ostrov. Nemohl se z něj

od našich časů stát ostrov? Třeba někdo prokopal průplav.“

„No a to je třetí věc,“ vpadl mu do řeči Edmund. „Ty pořád říkáš *od našich časů*. Ale vždyť je to teprve rok, co jsme se z Narnie vrátili. Chceš mi tvrdit, že za jeden jediný rok se hrady zřítí, vyrostou veliké lesy a z malých stromečků, které jsme sami viděli sázet, je velký starý sad, a kdo ví co ještě? To přece není možné.“

„Něco mě napadlo,“ ozvala se Lucie. „Jestli je tohle Cair Paravel, tak tady na tom konci stupínku by měly být dveře. Vlastně bychom je teď měli mít přímo za zády. Vzpomínáte? Na ty dveře, které vedly do královské pokladnice?“

„Na dveře to tu moc nevypadá,“ podotkl Petr a vstal.

Zedř za nimi byla úplně porostlá břechlanem.

„To brzo zjistíme,“ prohlásil Edmund a popadl větev, kterou si připravil k přiložení na oheň. Začal s ní bušit do porostlé zdi. *Ťuk-ťuk*, klepala větev o kámen a znova: *ťuk-ťuk*, a pak najednou: *bum-bum*, docela jiný, dutý, dřevěný zvuk.

„Hele!“ vykřikl Edmund.

„Musíme strhat ten břechlan,“ rozhodl Petr.

„Nenecháme toho radši?“ namítala Zuzana.
„Můžeme to zkusit ráno. Jestli tady musíme strá-

vit celou noc, tak nestojím o to mít za zády otevřené dveře a velikou černou díru, z které může vylézt kdovíco, když už nemluvím o vlhku a průvanu. A za chvílku se setmí.“

„No tak, Zuzko! Jak můžeš?“ řekla Lucie s káravým pohledem. Oba chlapci byli už tak rozčilení, že Zuzaninu radu snad ani neslyšeli. Pracovali na břechťanu rukama a Petrovým kapesním nožem, dokud nožík nepraskl. Pak používali Edmundův. Místo, na kterém předtím seděli, bylo za chvílku celé zasypané břechťanem. Konečně dveře odkryli.

„Samozřejmě jsou zamčené,“ zjistil Petr.

„Ale dřevo je ztrouchnivělé,“ upozornil Edmund. „To za chvílku rozsekáme na kousky a ještě budeme mít čím přikládat. Jdeme na to.“

Trvalo to déle, než čekali, a než byli hotoví, ve velké síni se zešeřilo a vykoukly první hvězdy. Zuzana nebyla jediná, které trochu přejel mráz po zádech, když chlapci stáli nad hromadou dřevěných třísek, otírali si z rukou špínu a hleděli do chladného temného otvoru, který vytvořili.

„Chce to světlo,“ zavelel Petr.

„K čemu je to dobré?“ namítala Zuzana. „A jak říkal Edmund...“

„Už nic neříkám,“ přerušil ji Edmund. „Ještě

pořád to nechápu, ale to můžeme probrat později. Jdeme dolů, ne?“

„Musíme,“ odpověděl Petr. „Seber se, Zuzko. Jsme zpátky v Narnii, tak se nemůžeme chovat jako děti. Tady jsi královna Zuzana. A když tu záhadu nevyřešíme, stejně nikdo nebudeme moci spát.“ Zkoušeli použít dlouhé větve jako louče, ale

to bylo k ničemu. Když je člověk držel hořícím koncem nahoru, tak zhasly, a když je sklonil dolů, pálily mu ruku a kouř ho štípal do očí. Nakonec použili Edmundovu baterku. Naštěstí ji dostal k narozeninám ani ne před týdnem a baterie byla skoro nová. Šel tedy první a svítil. Pak šla Lucie, za ní Zuzana a průvod uzavíral Petr.

„Došel jsem ke schodům,“ hlásil Edmund.

„Počítej je,“ radil Petr.

„Jeden – dva – tři,“ odpočítával Edmund nahlas a opatrně sestupoval. Zastavil se u šestnácti.

„Jsem na konci,“ křikl.

„To vážně musí být Cair Paravel,“ řekla Lucie.

„Tam jich bylo šestnáct.“ Nikdo už nepromluvil, dokud všichni nestáli v jednom hloučku u paty schodů. Edmund pomalu posvítil baterkou kolem dokola.

„Á-á-á-á!“ vydechly všechny čtyři děti najednou.

Všichni už totiž věděli, že jsou skutečně ve staré pokladnici Cair Paravelu, kde kdysi vládli jako králové a královny Narnie. Uprostřed bylo něco jako cestička (podobné bývají ve skleníku) a po obou stranách v pravidelných rozestupech stála přepychová brnění jako rytíři střežící poklad. Mezi brněními byly po obou stranách uličky police plné vzácných věcí – náhrdelníků, náramků,

prstenů, zlatých mís a talířů, dlouhých sloních klů, broží, čelenek a zlatých řetězů a hromady nezasazených kamenů, jen tak ledabyly nakupe-
ných, jako by to byly kuličky nebo brambory – di-
amanty, rubíny, granáty, smaragdy, topasy a ame-
tysty. Pod policemi ležely veliké dubové truhly
obité železnými pásy a s velikými zámky. Byla tu
nepříjemná zima a takové ticho, že slyšeli vlastní
dech. Všechny poklady pokrývala taková vrstva
prachu, že dokud si neuvědomili, kde jsou, a na
většinu věcí si nevzpomněli, nebyli by vůbec po-
znali, že jsou to poklady. Celé to místo bylo smut-
né a trochu nahánělo strach, protože vypadalo
tak strašně dávno opuštěné. Aspoň minutu nikdo
nic neřekl.

Po chvíli ale začali přecházet sem a tam, brát
do rukou jednotlivé věci a prohlížet si je. Bylo to
jako setkávat se s velmi dávnými přáteli. Kdybyste
tam byli, slyšeli byste je říkat věci jako: „Koukejte!
Naše korunovační prsteny – vzpomínáte, kdy jsme
je měli poprvé? – A tady je ta malá brož, co jsem
myslela, že se ztratila. – Podívej, není tohle to br-
nění, co jsi měl na sobě na tom velkém turnaji na
Osamělých ostrovech? – Vzpomínáš na toho trpas-
líka, co mi tohle dělal? – Vzpomínáš, jak jsme pili
z tohoto rohu? – Vzpomínáš, vzpomínáš?“

Náhle se ale ozval Edmund: „Počkejte, nesmíme úplně vybit baterii, kdo ví, kolikrát ji ještě budeme potřebovat. Neměli bychom si radši vzít, co chceme, a jít zase ven?“

„Musíme si vzít dary,“ rozhodl Petr. Kdysi dávno dostal on, Lucie a Zuzana v Narnii k Vánocům jisté dary, kterých si cenili víc než celého svého království. Edmund žádný dar neměl, protože s nimi tehdy nebyl. (Mohl si za to sám a vy si o tom můžete přečíst v té druhé knížce.)

Všichni s Petrem souhlasili a prošli uličkou na druhý konec pokladnice. Dary tam samozřejmě dosud visely na zdi. Lucie měla ten nejmenší – malou lahvičku, vyrobenou z diamantu, a ne ze skla, a stále ještě napůl plnou kouzelného léku, který vyléčí skoro každé zranění a každou nemoc. Lucie – teď znova královna Lucie – neřekla nic, ale tvářila se velice slavnostně, sejmula svůj dar ze zdi, zavěsila si řemínek přes rameno a znovu ucítila lahvičku u boku, tam, kde kdysi visívala. Zuzana tehdy dostala luk, šípy a roh. Luk tam ještě byl, i toulec ze slonoviny plný opeřených šípů, ale – „Zuzko,“ řekla Lucie, „kde je roh?“

„Ale zadržte,“ sykla po chvíli přemýšlení Zuzana. „Už si vzpomínám. Vzala jsem si ho sebou ten úplně poslední den, když jsme vyjeli lovit bílé-

ho jelena. Musel se ztratit, když jsme narazili tam na to druhé místo – tím myslím Anglii.“

Edmund hvízdal. To byla skutečně nenahraditelná ztráta. Roh byl totiž kouzelný a když jste na něj zatroubili, vždycky se objevila nějaká pomoc, ať jste byli kdekoli.

„Zrovna něco takového by se na tomhle místě mohlo hodit,“ podotkl Edmund.

„No nic,“ řekla Zuzana. „Pořád ještě mám luk.“
A vzala ho do ruky.

„Nebude tětíva zpuchřelá?“ ptal se Petr.

V ovzduší pokladnice bylo snad nějaké kouzlo nebo něco podobného – luk byl dosud v pořádku. Střílet lukem a plavat uměla Zuzana výborně. Nejdřív luk ohnula a pak brnkla o tětívu. Zadrnčela a ozvěna rozechvěla celou místnost. Ten jediný zvuk vrátil dětem staré časy víc než cokoli jiného předtím. Všechny bitvy, lovy a hostiny se jim vybavily, jako by to bylo včera.

Zuzana – královna Zuzana – pak luk povolila a zavěsila toulec k pasu.

Poslední sňal ze zdi svůj dar Petr – štít s velkým červeným lvem a královský meč. Foukl na ně a poklepal jimi o zem, aby je zbavil prachu. Zavěsil si štít na paži a meč si zavěsil k pasu. Zpočátku měl strach, zda nezrezivěl a nezadrhl se v pochvě. Ale

kdepak. Jediným rychlým pohybem tasil a zvedl meč do výše, až se ve světle baterky zaleskl.

„To je můj meč Rhindon,“ řekl, „kterým jsem zabil vlka.“ V jeho hlase se ozval nový tón a ostatní cítili, že je skutečně znovu Nejvyšším vládcem Petrem. Chvilku bylo ticho a pak si všichni zase vzpomněli, že musejí šetřit baterii.

Vystoupili zpět nahoru po schodech, pořádně přiložili na oheň a lehli si u něj těsně k sobě, aby se zahřáli. Podlaha byla tvrdá a nepohodlná, ale nakonec přece jen usnuli.

Trpaslík

Nejhorší na tom, když spíte venku, je, že se vzbudíte hrozně brzo. A když už se vzbudíte, musíte vstát, protože zem je tak tvrdá, že je vám nepohodlně. A ještě horší to je, když k snídani nemáte nic než jablka a včera k večeři jste také neměli nic než jablka. Když Lucie řekla – celkem popravdě – že je nádherné ráno, bylo to tak asi všechno, co se v té chvíli dalo hezkého říct. Edmund vyslovil to, co si všichni ostatní mysleli: „Musíme prostě z tohoto ostrova pryč.“

Napili se ze studny a omyli si obličej. Potom všichni znova sešli podél potoka k pobřeží a hleděli na průliv, který je odděloval od nedaleké pevniny.

„Budeme muset přeplavat,“ řekl Edmund.

„Zuzana by klidně mohla,“ kývl Petr (jeho sestra získala ve škole několik cen v plavání). „Ale jestli i my ostatní, tím si nejsem tak jistý.“ Slovy „my ostatní“ myslel vlastně Edmunda,

který ve školním bazénu ještě neuplavaval ani dvě délky, a Lucii, která neuměla plavat skoro vůbec.

„A stejně,“ přidala se Zuzana, „může tam být proud. Otec říkal, že je nerozum koupat se někde, kde to neznáš.“

„Poslyš, Petře,“ napadlo Lucii, „já vím, že doma – myslím v Anglii – plavu hrozně. Ale tenkrát dávno jsme přece všichni plavat uměli – jestli to tedy je dávno, co jsme byli králové a královny Narnie. Taky jsme uměli jezdit na koni a vůbec spoustu věcí. Nemyslíš?“

„No jo, ale tenkrát jsme byli vlastně dospělí,“ připomněl Petr. „Vládli jsme celé roky a všechno jsme se to naučili. Jenže teď je nám zase tolik co v Anglii, ne?“

„Páni!“ řekl Edmund takovým tónem, že všichni přestali mluvit a podívali se na něj.

„Zrovna mi to všechno došlo,“ prohlásil.

„Co ti došlo?“ zeptal se Petr.

„No to všechno,“ opakoval Edmund. „Víš, jak nám včera večer bylo divné, že jsme odešli z Narnie teprve před rokem, ale přitom tu všechno vypadá, jako by na Cair Paravelu nikdo nebydlel už stovky let? No copak to nechápete? Vzpomínáte si přece, že jsme v Narnii žili hrozně dlouho, ale

když jsme se pak vrátili šatníkem zpátky, neuplynula mezitím ani minuta?“

„Povídej,“ pobídla ho Zuzana. „Myslím, že to začínám chápat.“

„To tedy znamená,“ pokračoval Edmund, „že jak z Narnie odejdeš, nemáš vůbec ponětí, jak běží narnijský čas. Proč by nemohly v Narnii uběhnout stovky let, kdežto nám v Anglii jen rok?“

„Jasně, Edo,“ vytřeštil oči Petr, „tys na to asi přišel. Když to vezmeš takhle, tak to asi vážně jsou stovky let, co jsme žili na Cair Paravelu. A teď se do Narnie vracíme, asi jako kdyby se do moderní Anglie vrátili křižáci nebo Anglosasové nebo staří Britové!“

„Všichni budou úplně bez sebe, až nás uvidí...“ začala Lucie, ale do toho ostatní spustili „Pšt!“ nebo „Koukejte!“ Něco se totiž dělo.

Na pevnině trochu napravo od nich byl zalesněný výběžek a všichni si byli jistí, že hned za tím výběžkem musí ležet ústí řeky. A právě v tom místě vyplula loďka. Když obeplula mys, otočila se a zamířila přes průliv směrem k nim. Na palubě byli dva lidé: jeden vesloval, druhý seděl na přídi a držel nějaký balík, který sebou škulal a hýbal se, jako by byl živý. Vypadalo to, že ti dva jsou vojáci. Na hlavách měli ocelové přilbice a na

sobě lehké drátěné košile. Oba byli vousatí a tvářili se zle. Děti couvly z pláže do lesa a bez hnutí se dívaly.

„Tady to bude dobré,“ řekl voják na přídi, když loďka doplula skoro až k dětem.

„Co mu přivázat kámen k nohám, desátníku?“ navrhoval ten druhý a složil vesla.

„Pche!“ zavrčel ten druhý. „Žádný jsme si nepřivezli a ani to není potřeba. Ten se utopí i bez kamene, jestli jsme ty řemeny dost utáhli.“ S těmi slovy vstal a zvedl balík. Petr spatřil, že je to skutečně živé a že je to vlastně trpaslík. Měl svázané ruce a nohy, ale bránil se, jak mohl. Vzápětí to vedle Petrova ucha zadrnčelo a voják z ničeho nic rozhodil ruce, upustil trpaslíka do člunu a sám sletěl po zádech do vody. Začal se

neohrabaně plácát k protějšímu břehu a Petr si všiml, že ho do přilbice zasáhl Zuzanin šíp. Ohlédl se a viděl, jak velice bledá Zuzana opět zakládá do luku další šíp. Ten už ale použít nemusela. Když druhý voják uviděl svého společníka padnout, vykřikl, vyskočil z loďky do vody a podobně neobratně se plácal vodou (ve které zřejmě taktak stačil). Nakonec zmizel v lese na protější straně.

„Honem! Než uplave!“ vykřikl Petr. On i Zuzana se, tak jak byli v šatech, vrhli do vody, a než jim voda sahala k ramenům, už loďku drželi za boky. Za pár vteřin ji vytáhli na břeh, vyzvedli z ní trpaslíka a Edmund mu hned začal přerežávat pouta kapesním nožem. (Petrův meč by býval ostřejší, jenže meč je pro takovouhle práci hodně nešikovný nástroj, protože ho nemůžete držet níž než za jílec.) Když byl trpaslík konečně volný, sedl si, zamnul si paže a nohy a vykřikl:

„No, ať si říká kdo chce co chce, nepřipadáte mi jako duchové.“

Jako většina trpaslíků byl podsaditý a měl širokou hrud'. Kdyby stál, měřil by něco pod metr, a měl tak obrovitý plnovous a knír ze silných rezavých vousů, že už mu z obličeje nebylo vidět víc než nos, zahnutý jako zobák, a jasné černé oči.

„Tak nebo tak,“ pokračoval, „duchové neduchové, zachránili jste mi život a já jsem vám velice zavázaný.“

„Proč bychom měli být duchové?“ divila se Lucie.

„Celý život mi namlouvali,“ vysvětloval trpaslík, „že v těchhle pobřežních lesích je tolik duchů co stromů. Tak se to říká. A proto, když se chtějí někoho zbavit, většinou ho dovezou sem (jako dneska mě) a tvrdí, že ho nechali duchům. Vždycky jsem si ale říkal, jestli je náhodou sami neutopí nebo jim nepodříznou krk. Nikdy jsem na duchy moc nevěřil. Jenže ti dva zbabělci, co jste je zrovna střelili, na ně věřili určitě. Báli se víc toho, že mě sem musí dojet popravit, než jsem se bál já!“

„Aha,“ řekla Zuzana. „Proto oba utekli.“

„Co? Cože?“ divil se trpaslík.

„Zmizeli,“ vysvětloval Edmund. „Na pevninu.“

„Mířila jsem tak, abych je nezabila,“ dodala Zuzana. Nechtěla, aby si někdo myslel, že na tak krátkou vzdálenost netrefila.

„Hm,“ zachmuřil se trpaslík. „To je horší. Z toho ještě můžou být potíže. Leda by ve vlastním zájmu drželi jazyk za zuby.“

„Proč tě vlastně chtěli utopit?“ zeptal se Petr.

„Já jsem totiž hrozně nebezpečný zločinec,“ odpověděl trpaslík vesele. „Ale to je na dlouhé povídání. Tak mě napadá, nepozvali byste mě na snídání? Nemáte ponětí, jak člověku při takové popravě vyhládne.“

„Máme jen jablka,“ odpověděla Lucie smutně.

„Lepší než nic, ale není nad čerstvé ryby,“ řekl trpaslík. „Vypadá to, že budu muset pozvat na snídání já vás. V člunu jsem zahlédl nějaké rybářské nářadí. Stejně budeme muset ten člun odtáhnout na druhou stranu ostrova. Co kdyby někdo na pevnině přišel na břeh a všiml si ho.“

„Taky mě to mělo napadnout,“ souhlasil Petr.

Čtyři děti a trpaslík došli ke břehu, poněkud s obtížemi dostrkali člun do vody a nastoupili. Trpaslík se okamžitě ujal velení. Vesla byla samozřejmě příliš veliká, než aby je mohl použít, takže

Petr vesloval a trpaslík kormidloval průplavem na sever a potom na východ, za výběžek ostrova. Odtud děti viděly nejen přímo do ústí řeky, ale také všechny zátoky a mysy za ním. Měly pocit, že tu a tam něco poznávají, ale les od jejich časů tak vyrostl, že všechno vypadalo jinak.

Když vypluli na volné moře na východ od ostrova, pustil se trpaslík do rybaření. Za chvíli nalovili spoustu nádherných duhově zbarvených pavích ryb a vzpomněli si, že je jídali na Cair Paravelu. Když jich nachytali dost, zamířili s člunem do ústí malého potoka, kde ho přivázali ke stromu. Trpaslík, který byl velice schopný (ostatně, i když člověk občas potká zlého trpaslíka, nikdy jsem ne-

slyšel o trpaslíkovi, který by byl hloupý), ryby rozřízl, vykuchal a řekl:

„Potřebujeme dříví na oheň.“

„Na hradě nějaké máme,“ řekl Edmund.

Trpaslík hvízdal. „Vousy vidličky!“ řekl. „Tak on tam vážně je hrad?“

„Je to jen zřícenina,“ vysvětlovala Lucie.

Trpaslík se rozhlédl po všech čtyřech s podivným výrazem na tváři.

„A kdo pro všechno na...?“ začal, ale pak se zarazil a mávl rukou. „To je jedno. Nejdřív jídlo. Ale ještě něco, než půjdeme. Můžete mi přísahat, že jsem opravdu živý? Víte jistě, že jsem se neutopil a že nejsme duchové všichni?“

Když ho o tom ujistili, vyvstala otázka, jak odnést ryby. Neměli je na co pověsit a neměli ani košík. Nakonec použili Edmundův klobouk, protože nikdo jiný klobouk neměl. Kdyby neměl tak strašný hlad, tak by se kvůli tomu rozčiloval mnohem víc.

Trpaslík byl nejdřív na hradě trochu nesvůj. Pořád se rozhlížel, čenichal a říkal: „Hm. Přece jen to tu vypadá poněkud strašidelně. A duchy taky trochu cítím.“ Ale rozveselil se, když se zapálili oheň a on jim předvedl, jak opékat čerstvé ryby v popelu. Jíst horké ryby bez vidliček a s jed-

ním kapesním nožem na pět lidí je dost nešikovné, a než byli po jídle, odneslo to několik spálených prstů. Ale protože už bylo kolem deváté a oni byli vzhůru od pěti, nikomu spáleniny nevařily tolik, jak byste čekali. Všichni zakončili jídlo jablkem a pořádným douškem vody ze studny, trpaslík vytáhl dýmku velkou jako jeho paže, nacpal ji, zapálil, vyfoukl velký oblak voňavého kouře a řekl: „Ták.“

„Nejdřív nám vyprávěj svůj příběh ty,“ vybídl ho Petr. „My ti pak povíme ten náš.“

„No,“ kývl trpaslík, „protože jste mi zachránili život, je celkem spravedlivé, aby bylo po vašem. Jenomže já moc nevím, kde začít. Především – jsem posel krále Kaspiana.“

„Kdo je to?“ zeptaly se čtyři hlasy naráz.

„Kaspian Desátý, král Narnie, kéž dlouho vládne!“ odpověděl trpaslík. „Totiž, on by měl být králem Narnie a my doufáme, že jím i bude. Zatím je jen králem nás Staronarnianů...“

„Jak to myslíte, *Staronarnianů*?“ zeptala se Lucie.

„No, to jsme my,“ odpověděl trpaslík. „Asi by se dalo říct, že jsme vzbouřenci.“

„Aha,“ kývl Petr. „A Kaspian je nejvyšší Staronarnian.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.